

Η ιστορία του Πρατζαπάτι και η έννοιά του

ΣΟΥΑΜΙ ΝΤΑΓΙΑΤΜΑΝΑΝΤΑ

Ο Σουάμι Νταγιατμάναντα είναι ο επικεφαλής του κέντρου Βεδάντας Ραμακρίσνα, Μπάκινγκχαμσάιρ, ΗΒ.

Οι Ουπανισάδες ονομάζονται Βεδάντα. Ο σκοπός των Ουπανισάδων είναι να διδάξουν στον άνθρωπο την πραγματική του φύση και τον τρόπο για να την γνωρίσει. Ο άνθρωπος είναι ο,τι είναι ο πυρήνας του και οι Ουπανισάδες λένε ότι ο ανθρώπινος πυρήνας είναι θείος και ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής είναι η γνώση αυτού του πυρήνα Εαυτού. Δεν είναι μόνο ο ανθρώπινος πυρήνας θείος, ολόκληρη η δημιουργία, στην ουσία της είναι, θεία. Ο Σουάμι Βιβεκάναντα ο σύγχρονος *ρίσι*, λέει, "Πιστεύουμε ότι κάθε ύπαρξη είναι θεία, είναι Θεός."¹ Εξηγώντας το αυτό, ο Σουάμιτζι είπε περαιτέρω:

‘Όλος ο κόσμος είναι ένα. Υπάρχει μόνο Ένας Εαυτός στον κόσμο, μόνο Μία Ύπαρξη, και εκείνη η Μία Ύπαρξη, όταν περνά μέσω των μορφών του χώρου, χρόνου, και της αιτιολογίας, παίρνει διαφορετικά ονόματα.’

‘Τα πάντα στον κόσμο είναι αυτό το Ένα, το οποίο εμφανίζεται με διάφορες μορφές. Επομένως ολόκληρος ο κόσμος είναι ένας στον Εαυτό, ο οποίος ονομάζεται Μπράχμαν. Αυτός ο Εαυτός όταν εμφανίζεται πίσω από τον κόσμο ονομάζεται Θεός. Ο ίδιος ο Εαυτός όταν εμφανίζεται πίσω από αυτόν τον μικρό κόσμο, το σώμα, είναι η ψυχή.’²

Η χρησιμότητα των ιστοριών

Προκειμένου να απλοποιηθεί αυτή η υψηλότερη γνώση και να καταστεί προσιτή στον απλό άνθρωπο, οι Ουπανισάδες την έντυναν συχνά με ιστορίες και παρομοιώσεις. Οι ιστορίες του Νισικέτα στην Κάθα Ουπανισάδ, της Ούμα Χαϊμαβάτι στην Κένα Ουπανισάδ, η αναζήτηση του Μπχρίγιου για το Μπράχμαν στην Ταιπτιρίγια Ουπανισάδ, και οι οδηγίες του Πρατζαπάτι στον Ίντρα στην Τσαντόγια Ουπανισάδ είναι μερικά από τα πιο γνωστά παραδείγματα.

Εδώ υπάρχει μια γοητευτική και εξαιρετικά εμπνευσμένη ιστορία από την Τσαντόγια Ουπανισάδ.³

Μια φορά ο Πρατζαπάτι, ένας γνώστης του Μπράχμαν, δήλωσε:

“Το Άτμαν που είναι απαλλαγμένο από το κακό, απαλλαγμένο από τα γηρατειά, απαλλαγμένο από τον θάνατο, απαλλαγμένο από θλίψη, απαλλαγμένο από πείνα και δίψα, του οποίου επιθυμία είναι η αλήθεια, του οποίου ο σκοπός είναι η αλήθεια, αυτό πρέπει να επιδιωχθεί, αυτό πρέπει κάποιος να επιθυμήσει να το κατανοήσει. Αυτός που έχει ανακαλύψει και που κατανοεί το Άτμαν, κατακτά όλους τους κόσμους και όλες τις επιθυμίες.”

Οι Θεοί και οι δαίμονες άκουσαν αυτήν την διακήρυξη. Τότε ο Ίντρα μεταξύ των Θεών και ο Βιροτσάνα μεταξύ των Ασούρας, προσέγγισαν τον Πρατζαπάτι και του είπαν:

“Έχουμε ακούσει ότι το Άτμαν πρέπει να γνωσθεί, το Άτμαν που είναι ανέγγιχτο από την αμαρτία, τα γηρατειά, τον θάνατο, την θλίψη, την δίψα ή πείνα, το Άτμαν του οποίου οι επιθυμίες είναι πάντα αληθινές (satyakama), του οποίου οι αποφάσεις είναι πάντα σταθερές. Παρακαλούμε δίδαξέ μας για αυτό το Άτμαν”.

Ο Πρατζαπάτι τους ζήτησε να κάνουν αυστηρότητες πρακτικής και αγαμίας για τριάντα δύο χρόνια, και στην συνέχεια τους καθοδήγησε έτσι: ‘Ο Πουρούσα (ο Εαυτός) ο ορατός στα μάτια, που αντανακλάται στο νερό ή στον καθρέφτη είναι το Άτμαν. Κοιτάξτε τους εαυτούς σας στο νερό και πείτε μου τι βλέπετε.’

‘Όταν το έκαναν αυτό το Πρατζαπάτι τους ρώτησε, ‘Τι είδατε;’ ‘Είδαμε ολόκληρο το σώμα’, είπαν. Ο Πρατζαπάτι τους ζήτησε να ντυθούν καλά και να κοιτάξουν πάλι την εικόνα και είπαν ότι στις εικόνες που είδαν ήταν καλο-ντυμένοι. Ο Πρατζαπάτι είπε, ‘Αυτό είναι το Άτμαν που αναζητάτε’, και αυτοί έφυγαν ικανοποιημένοι.’

Ο Βιροτσάνα πήγε πίσω στους Ασούρας και διακήρυξε, ‘Το σώμα είναι το Άτμαν, υπηρετήστε το καλά και θα ικανοποιηθούν όλες οι επιθυμίες σας από τώρα και στο εξής’. Μέχρι σήμερα οι άνθρωποι γενικά λένε, ‘Όταν ένα άτομο δεν έχει καμία φιλανθρωπική φύση, καμία πίστη στις υπερφυσικές σφαίρες, δεν λατρεύει ποτέ τους θεούς, δεν εκτελεί θυσίες, είναι εγωιστικό, και επικεντρώνεται το σώμα, ‘Αυτός είναι ένας *δαίμονας*’. Εκείνοι που προσδιορίζονται με το σώμα και σκέφτονται ότι το σώμα είναι πολύτιμο, εξυπηρετούν τις ιδιοτροπίες του, σκεπτόμενοι ψευδώς ότι είναι ο αληθινός

εαυτός, με άλλα λόγια, εκείνοι που αυτοπροσδιορίζονται με το σώμα και το λατρεύουν ονομάζονται Ασούρας, τα παιδιά του Βιροτσάνα.

Τώρα ας ακολουθήσουμε τον Ίντρα. Ως αποτέλεσμα μιας σωστής και λιτής ζωής, ο Ίντρα προικίστηκε με ευφυΐα, την δύναμη της διάκρισης. Στην επιστροφή του στοχάστηκε, "Εάν το Άτμαν γίνεται κουτσό όταν το σώμα είναι κουτσό, εάν τυφλό όταν το σώμα είναι τυφλό, εάν καλοντυμένο όταν το σώμα είναι καλοντυμένο και εάν καταστρέφεται όταν το σώμα καταστραφεί, δεν βλέπω κανένα καλό σε αυτήν την διδασκαλία."

Έτσι πήγε πίσω στον Πρατζαπάτι ο οποίος του ζήτησε να ζήσει μια ζωή αγαμίας για άλλα τριάντα δύο χρόνια. Μετά αυτός του είπε: `Όποιος κινείται όπως ο Κύριος στην κατάσταση του ονείρου, είναι ο Εαυτός, το Άτμαν.` Στην επιστροφή ο Ίντρα, στοχάστηκε πάλι:

“Παρ’ όλο που αυτό το όνειρο του Πουρούσα δεν επηρεάζεται από οποιαδήποτε ζημιά στο σώμα, και όμως κατά περιόδους διώκεται ή πληγώνεται ή εκείνο το Πουρούσα αισθάνεται πόνο ή κλαίει. Σίγουρα αυτό δεν μπορεί να είναι ο Εαυτός.”

Πήγε πάλι στον Πρατζαπάτι. Μετά από τριάντα δύο χρόνια αγαμίας, ο Ίντρα είπε, "Ο Εαυτός στην κατάσταση του βαθύ ύπνου είναι το Άτμαν, αθάνατο, άφοβο, είναι το Μπράχμαν". Ο Ίντρα εξέφρασε πάλι αμφιβολίες: "Ο Εαυτός δεν επηρεάζεται από το όνειρο, τη ζημιά ή την καταστροφή του σώματος, αλλά φαίνεται να μην γνωρίζει τον εαυτό του, και είναι, τρόπον τινά,

νεκρό στην κατάσταση του βαθύ ύπνου (*sushupti*). Δεν βλέπω τίποτε καλό σε αυτό.”

Πήγε πάλι στον Πρατζαπάτι και του είπε να ασκήσει την πρακτική της αγαμίας για πέντε έτη ακόμη. Κατά συνέπεια έζησε μια πνευματική ζωή συνολικά εκατόν ένα χρόνια. Αυτό δείχνει ότι κάποιος πρέπει να αφιερώσει εφόσον είναι απαραίτητο, ολόκληρη τη ζωή του σε πνευματική άσκηση.

Τελικά ο Πρατζαπάτι είδε ότι ο Ίντρα κατέστη κατάλληλος για να λάβει την αληθινή διδασκαλία και τον καθοδήγησε:

‘Ω Ίντρα! Θνητό πράγματι είναι αυτό το σώμα, που κατέχει ο θάνατος. Αλλά είναι το στήριγμα αυτού του αθάνατου, ασώματου Άτμαν. Αληθινά, ο ενσωματωμένος εαυτός κατέχεται από την ευχαρίστηση και τον πόνο. Σίγουρα, δεν υπάρχει καμία διακοπή της ευχαρίστησης και του πόνου για κάποιον που ενσωματώνεται. Αλλά η ευχαρίστηση και ο πόνος δεν αγγίζουν πράγματι έναν που είναι ασώματος.

‘Ασώματα είναι ο αέρας και το άσπρο σύννεφο, οι αστραπές και οι βροντές, είναι επίσης ασώματες. Τώρα καθώς αυτά προκύπτουν από το μακρινό ουρανό, φθάνουν σε υψηλότερο φως και εμφανίζονται το κάθε ένα με τη δική του μορφή, ακόμα κι έτσι αυτός ο γαλήνιος ένας ανέρχεται από αυτό το σώμα, φθάνει στο υψηλότερο φως και εμφανίζεται με την μορφή του. Είναι η Υψιστη Υπόσταση. Εκεί κινείται, γελώντας, παίζοντας, με τις γυναίκες, τα οχήματα ή τις σχέσεις, χωρίς να θυμάται αυτό το σώμα στο οποίο γεννήθηκε. Όπως ένα ζώο είναι συνδεδεμένο με ένα άρμα, έτσι είναι η ζωή που συνδέεται με αυτό το σώμα.’

Τώρα, όταν το θέαμα συγχωνεύεται στο χώρο (στο εσωτερικό του ματιού, δηλ., την μαύρη κόρη του ματιού), υπάρχει αυτό που είναι

το πρόσωπο στο μάτι και το μάτι είναι μόνο το όργανο της όρασης. Αυτό που γνωρίζει το 'οσφραίνομαι αυτό' είναι το Άτμαν· η μύτη είναι το όργανο της οσμής. Και αυτός που γνωρίζει το 'μιλώ αυτό', είναι το Άτμαν, το όργανο της ομιλίας είναι για ομιλία. Και αυτός που γνωρίζει το 'ακούω αυτό' είναι το Άτμαν το αυτί είναι το όργανο της ακοής.

Και αυτός που γνωρίζει το 'Σκέφτομαι αυτό', είναι το Άτμαν, ο νους είναι το θείο μάτι του. Μέσω αυτού του θείου ματιού του νου βλέπει αληθινά τα επιθυμητά αντικείμενα τα οποία είναι στο Μπράχμαν-κόσμο, και χαίρεται.

Αληθινά, αυτό είναι το Άτμαν που οι Θεοί λατρεύουν. Για τον λόγο αυτό όλοι οι κόσμοι και όλα τα επιθυμητά αντικείμενά τους βρίσκονται στην κατοχή του. Κατακτά όλους τους κόσμους και όλα τα επιθυμητά αντικείμενα, αυτός που, έχοντας γνωρίσει το Άτμαν (από το δάσκαλο και τις γραφές) το κατανοεί.'

Το ηθικό δίδαγμα της ιστορίας

Η ανωτέρω ιστορία είναι διδακτική από πολλές απόψεις,

Ορισμένοι άνθρωποι επικρίνουν τον Πρατζαπάτι λέγοντας ότι σκόπιμα παραπλάνησε τους μαθητές του με το να μη μιλήσει για το Άτμαν εξ αρχής. Αυτή η άποψη δεν είναι σωστή. Οδηγούσε τους μαθητές του βαθμιαία από μια χαμηλότερη σε μια υψηλότερη κατάσταση κατανόησης. Ένας καλός δάσκαλος ταιριάζει πάντα τη διδασκαλία του ανάλογα με τη δεκτικότητα του μαθητή του. Εάν είχε δώσει την ύψιστη αλήθεια, δεν θα την είχαν καταλάβει.

Αυτό γίνεται σαφές εάν εξετάσουμε τη ζωή του Σρι Ραμακρίσνα. Συνήθιζε να λέει ότι κανένας δεν θα μπορούσε να

επιτύχει τίποτα μέχρι να έρθει η σωστή στιγμή. Μια μητέρα-πουλί δεν θα σπάσει το τσόφλι έως ότου δεν διαμορφωθεί πλήρως ο νεοσσός και είναι έτοιμος να βγει. Εδώ η 'σωστή στιγμή' σημαίνει την απόκτηση της ικανότητας να ληφθεί ο,τι δίνεται.

Μπορούμε να θυμηθούμε ότι ο Σρι Ραμακρίσνα αφύπνισε την πνευματική συνείδηση σε πολλούς από τους πιστούς του την πρώτη Ιανουαρίου του 1886 με την θεία αφή του. Αλλά εκείνη την ημέρα δεν ευλόγησε δύο πιστούς λέγοντάς τους ότι θα πρέπει να περιμένουν και ότι θα λάβουν την χάρη του αργότερα. Μπορούμε επίσης να θυμηθούμε πως ο μεγάλος Σουάμι Βιβεκάναντα, δεν ήταν σε θέση να αντέξει την αφή του Σρι Ραμακρίσνα στην πρώτη επίσκεψή του στο Ντακσινέσβαρ. Και ο Ματχούρ επίσης δεν μπορούσε να αντέξει την εκστατική κατάσταση που του χορηγήθηκε από τον Σρι Ραμακρίσνα.

Ομοίως, η ίδια διδασκαλία δόθηκε και στον Ίντρα και στον Βιροτσάνα. Ενώ η εκπαίδευση του Ίντρα συνεχίστηκε, η πρόοδος του Βιροτσάνα σταμάτησε επειδή δεν στοχάστηκε την διδασκαλία σωστά αλλά ικανοποιήθηκε με αυτό που παρανόησε. Αυτό μας δείχνει ότι πολλά εξαρτώνται από τη προσδοκία, την ειλικρίνεια και τη δεκτικότητά μας. Οι αυστηρότητες καθαρίζουν το νου και αυτός είναι ο μόνος τρόπος να αναπτυχθεί η δεκτικότητά μας.

Και ο Ίντρα και ο Βιροτσάνα κλήθηκαν από τον Πρατζαπάτι να ζήσουν τη ζωή της αγαμίας (*μπραχματσάργια*) για τριάντα δύο έτη. Και οι δύο έκαναν όπως καθοδηγήθηκαν. Και όμως ο Βιροτσάνα ήταν ανίκανος να κατανοήσει τη διδασκαλία με σαφήνεια. Ακριβώς όπως μπορούμε να συμπεράνουμε την αιτία

παρατηρώντας το αποτέλεσμα, μπορούμε να υποθέσουμε ότι αν και ο Βιροτσάνα εκτέλεσε την αυστηρότητα, δεν εξυπηρέτησε το σκοπό γιατί δεν μπόρεσε να κατανοήσει τα λόγια του δασκάλου του σωστά.

Στην ινδική μυθολογία συναντούμε πολλές περιπτώσεις δαιμόνων όπως οι Ravana, Narakasura ή Bana που εκτέλεσαν αυστηρές πειθαρχίες. Αντί να καταστήσουν τα μυαλά τους καθαρά, οι αυστηρότητές τους ενέτειναν μόνο τις κοσμικές επιθυμίες τους, όπως την λαγνεία, απληστία, ζήλεια και θυμό. Κατά συνέπεια, έκαναν μεγάλη ζημιά στους άλλους και στο τέλος έπρεπε να συντριφθούν. Ο Σουάμι Γιατισβαράναντα (1889-1966), αντιπρόεδρος του Τάγματος Ραμακρίσνα, συνήθιζε να λέει ότι η ανάπτυξη της συγκέντρωσης χωρίς κάποιο ποσοστό νοητικής καθαρότητας μπορεί να βλάψει εμάς και τους άλλους.

Τι είναι αληθινή Ταπάγια (εκτέλεση αυστηροτήτων);

Βρίσκουμε στις Ουπανισάδες ότι η έννοια των τάπας απέκτησε ποικίλες έννοιες όπως η γνώση, η περισυλλογή ή η συγκέντρωση του νου και ο έλεγχος των αισθήσεων. Ο Σρι Ραμακρίσνα συνήθιζε να λέει ότι `η Φιλαλήθεια είναι η μέγιστη αυστηρότητα για αυτήν την εποχή,` επειδή η Φιλαλήθεια οδηγεί στην συνειδητοποίηση της Αλήθειας.

Όταν ο Σουάμι Μπραχμάναντα ρωτήθηκε για την αυστηρότητα, αυτός απάντησε:

Πρέπει να κατευθύνουμε τον νου στο Θεό προκειμένου να δοκιμάσουμε την θεία ευδαιμονία. Το μήνυμα του Σρι

Ραμακρίσνα γι' αυτήν την εποχή είναι η απάρνηση της λαγνείας και του χρυσού. Η πραγματική αυστηρότητα συνίσταται στον έλεγχο των παθών. Είναι πολύ δύσκολο να εγκαταλείψουμε την λαγνεία και την απληστία, και να παραιτηθούμε από την επιθυμία για το όνομα και τη φήμη. Η πραγματική αυστηρότητα βασίζεται σε αυτές τις τρεις αρχές: Κατ' αρχάς, πάρτε καταφύγιο στην αλήθεια. Η αλήθεια είναι ο πυλώνας στον οποίο πρέπει πάντα να κρατάτε εκτελώντας οποιαδήποτε δράση. Δεύτερον, υπερνικείστε την λαγνεία. Τρίτον, αρνηθείτε όλους τους πόθους. Τηρήστε αυτές τις τρεις αρχές. Αυτή είναι πραγματική αυστηρότητα, και η μέγιστη αυτών είναι να υπερνικήσετε την λαγνεία.' 4

Σαφώς, ο σκοπός της Ταπάσγια ή της αυστηρότητας είναι να καθαρθεί ο νους και να κατευθυνθεί προς το Θεό.

Εάν μετά από την εκτέλεση αυστηρότητας κάποιος γίνεται σκλάβος των παθών δεν μπορεί να ονομασθεί αυστηρότητα. Προφανώς ο Βιροτσάνα έζησε την ζωή του μπραχματσάργια αλλά είναι φανερό πως δεν επέφερε το σωστό αποτέλεσμα. Αν είχε ζήσει ένα σωστό τύπο ζωής, ο νους του θα είχε γίνει καθαρός και θα ήταν σε θέση να προβληματιστεί στην οδηγία του δασκάλου του σωστά. Θα είχε καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα με τον Ίντρα ότι το σώμα δεν μπορεί να είναι το Άτμαν, γιατί το σώμα υπόκειται στις εξαπλές αλλαγές όπως την ανάπτυξη, το γήρας, την ασθένεια, τον θάνατο και ούτω καθεξής. Εάν είχε κατανοήσει τη διδασκαλία σωστά, όπως ο Ίντρα, και αυτός δεν θα είχε σταματήσει έως ότου είχε συνειδητοποιήσει το Μπράχμαν.

Εντούτοις, η Βεδάντα βεβαιώνει, ότι κανένας δεν χάνεται για πάντα. Ο καθένας, στον κατάλληλο χρόνο, θα στραφεί προς την

ανώτερη ζωή. Πολλοί πνευματικοί αναζητητές πέφτουνε στην ίδια παγίδα με τον Βιροτσάνα. Ενώ τους βρίσκουμε να κάνουν τόση πολύ τζάπα, προσκύνημα, μελέτη των γραφών και φιλανθρωπίες, δεν τους βρίσκουμε πολύ αλλαγμένους. Στην πραγματικότητα, μερικές φορές, τους βρίσκουμε πιο εγωκεντρικούς, άστοργους, και με μακάρια άγνοια της συμπεριφοράς τους.

Κατανόηση των Τριών Καταστάσεων

Ένα από τα αγαπημένα θέματα των Ουπανισάδων είναι η ανάλυση των τριών καταστάσεων (*traya avastha*) της κανονικής ζωής μας. Οι οδηγίες του Πρατζαπάτι αναφέρουν επίσης αυτές τις τρεις καταστάσεις του εαυτού: την κατάσταση της εγρήγορσης (τζάγκρατα-*jagrata*), την κατάσταση του ονείρου (σβάπνα-*svapna*) και την κατάσταση του βαθύ ύπνου (σουσουπτι *sushupti*). Με την αναφορά τους, οδηγεί βαθμιαία τους μαθητές του στην Τουρίγια (*turiya*), την χωρίς κατάσταση κατάσταση.

Κάθε ύπαρξη βιώνει αυτές τις τρεις καταστάσεις. Το Άτμαν ως ο κατώτερος εαυτός λειτουργεί σε αυτές τις τρεις διαφορετικές καταστάσεις: την κατάσταση της εγρήγορσης, όπου βιώνει χοντροειδή αντικείμενα, την ονειρική κατάσταση, στην οποία υπάρχει εμπειρία των λεπτών αντικειμένων, και η κατάσταση του βαθύ ύπνου, στον οποίο υπάρχει η εμπειρία ξεκούρασης και χαλάρωσης. Το Μπράχμαν ως σσιτ (*chit*) ή Απόλυτη Συνείδηση φωτίζει τις δραστηριότητες των αισθήσεων και του νου κατά τη διάρκεια των καταστάσεων της εγρήγορσης και του ύπνου, καθώς επίσης και την αδράνειά στον ανόνειρο ύπνο.

Μέσα από ορθή ανάλυση μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο βαθύς ύπνος, το όνειρο και η εγρήγορση είναι τρεις ευδιάκριτες και ανεξάρτητες καταστάσεις, κάθε μια με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και κάθε μία συνεπάγεται την απουσία των άλλων δύο, αν και η Καθαρή Συνείδηση είναι παρούσα σε όλες τις καταστάσεις συνεχώς. Συνεπάγουμε την Καθαρή Συνείδηση επειδή τα συνειδητά όντα δεν μπορούν ποτέ να φανταστούν την μη συνειδητότητα. Μερικές περιστάσεις, που είναι παρούσες σε μία από τις καταστάσεις, είναι απύσες στις άλλες καταστάσεις. Φυσικά, αυτό που είναι παρόν σε μία κατάσταση αλλά είναι απόν σε άλλη είναι επουσιώδες και δεν αποτελεί μέρος του πραγματικού Εαυτού. Σαφώς κάθε κατάσταση έρχεται σε αντίθεση με τις άλλες δύο.

Συνεχώς αλλάζουμε από την μια κατάσταση στην άλλη. Οτιδήποτε μεταβάλλεται δεν μπορεί να είναι αληθινό. Τότε τι είναι αληθινό; Μόνο το Αμετάβλητο είναι αληθινό. Πρέπει να υπάρχει μια οντότητα η οποία παραμένει αμετάβλητη που είναι συγχρόνως ο Γνώστης, ο έχων Συνείδηση, ο θεατής αυτών των καταστάσεων. Είναι σε αυτήν την αμετάβλητη ύπαρξη η οποία είναι ο Εαυτός ή το Άτμαν που ο Πρατζαπάτι οδηγεί τη Ίντρα.

Έτσι η διαδικασία της εαυτό-ανάλυσης οδηγεί έναν αναζητητή στη Γνώση του Εαυτού. Ο Σρι Ραμακρίσνα συνοψίζει την ουσία αυτής της ιστορίας τόσο συνοπτικά μέσω μιας όμορφης παραβολής:

Ναι, όλη η σύγχυση κάποιου τερματίζεται εάν συνειδητοποιήσει μόνο ότι είναι ο Θεός που εκδηλώνεται ως άθεος και πιστός, καλός και κακός, πραγματικό και μη πραγματικό· ότι είναι αυτός

που είναι παρών στην εγρήγορση και στον ύπνο και ότι Αυτός είναι πέρα από όλα αυτά.

Ήταν κάποτε ένας αγρότης στον οποίο ένας μοναχογιός γεννήθηκε όταν ήταν σε προχωρημένη ηλικία. Καθώς το παιδί μεγάλωνε, οι γονείς του το αγάπησαν πολύ. Μια ημέρα που ο αγρότης εργαζόταν έξω στα χωράφια, ένας γείτονας ήρθε και του είπε ότι ο γιος του ήταν σοβαρά άρρωστος, στα πρόθυρα του θανάτου. Επιστρέφοντας στο σπίτι διαπίστωσε ότι το αγόρι πέθανε. Η σύζυγός του έκλαψε πικρά, αλλά τα δικά του μάτια παρέμειναν στεγνά. Θλιμμένη η σύζυγος λέει στους γείτονές της, 'Ένας τέτοιος γιος έχει πεθάνει, και δεν έχει ούτε ένα δάκρυ να ρίξει!' Μετά από ένα μεγάλο διάστημα ο αγρότης είπε στη σύζυγό του: 'Ξέρεις γιατί δεν κλαίω; Χτες τη νύχτα ονειρεύτηκα ότι είχα γίνει βασιλιάς, και πατέρας επτά πριγκίπων. Αυτοί οι πρίγκιπες ήταν όμορφοι και ενάρετοι. Μεγάλωσαν και απόκτησαν σοφία και γνώση σε διάφορες τέχνες. Ξαφνικά ξύπνησα. Τώρα αναρωτιέμαι εάν πρέπει να κλάψω για εκείνα τα επτά παιδιά ή για το ένα αγόρι.' Στους οπαδούς της Γκνιάνια Μάργκα (Inana Marga) η κατάσταση της εγρήγορσης δεν είναι πιο πραγματική από την ονειρική κατάσταση.' ⁵

Όταν κάποιος φθάνει στην κατάσταση της Τουρίγια, τότε γίνεται ελεύθερος· μόνο τότε κάποιος πραγματικά κατανοεί τη δήλωση του Πρατζαπάτι. Τότε φθάνει σε μια κατάσταση μακαριότητας και παραμένει βυθισμένος σε Αιώνια Ευδαιμονία.

Αναφορές

1. CW, 4:357
2. CW, 2:461
3. βλ. *Τσαντόγια Ουπανισάδ*, VIII. vii –xii (αγγλικό)

4. βλ. *Ο Αιώνιος Συνοδός*, σελ. 205 (αγγλικό)
5. *Το Ευαγγέλιο του Σρι Ραμακρίσνα*, σελ. 236 (αγγλικό και ελλ.)

The Vedanta Kesari December 2007

Μετάφραση
–ομάδα μελέτης Ραμακρίσνα Βεδάντα–
